

Poslední boj

Metanoon

Soumrakem dne utichl třesk zbraní a Planinou Větru a Bouří se rozhostil klid.
Okamžik střetnutí skončil. Nad bitevním polem se těžce vznášely chuchvalce dýmu
a kam až oko dohlédlo zela spálená zem, pokrytá troskami a těly padlých bojovníků.
Hlína rozrytá kopyty koní tiše vpíjela jejich krev a nářek raněných pomalu zmíral
v mrazivém objetí všudypřítomné smrti. Dábel byl spokojen a samolibě si prohlížel
své vydařené dílo. Nezůstal nikdo.
Jen uprostřed pole, opřený zády o staletý dub seděl starý válečník.
Tvář měl zbrázděnou nesčetnými vráskami a šrámy prožitých bojů.
Již věděl, že přišel
jeho čas, a tak smířen s osudem jen tiše čekal a jak síla pozvolna opouštěla jeho
rozbité tělo, zčernalými rty šeptal svou poslední modlitbu.
Slunce se zvolna klonilo k západu a lehounký večerní vánek mu hladil rány
a odnášel jeho slova až někam vysoko k oblakům...

Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět se jméno Tvé
přijď království Tvé, buď vůle Tvá, jako v nebi, tak i na zemi
a odpočinutí věčné dopřej mi Pane můj, neboť vím, že jsem zhřešil
a duše má bloudí v temnotách...

A druhům mým padlým, těm dopřej jen mír
ať zem je jim lehká v jejich spánku věčném
a proměň je v bouři, co sídlí v oblacích
ať létat mohou navždy Tvou krajinou

Už můj Pane voláš a já musím jít
tou nejdelší cestou na pouť poslední
já prosím Pane ještě chvíli mi dej
ať západ slunce naposled uvidím
Já žádám Pane, odpusť hříchy mi mé
ať dábel ztratí svou moc nade mnou
v Tvou náruč spěchám, buď vůle jen Tvá
teď navěky jen věkův duši mou opatruj...